

AZ OLIMPOSZ

HŐSEI 4. RÉSZ

HÁDÉSZ HÁZA

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

HÁDÉSZ HÁZA

AZ OLIMPOSZ HŐSEI
4. RÉSZ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2016

*Ajánlom ezt a könyvet csodálatos olvasóimnak,
akiktől ezúton kérek bocsánatot
az előző rész idegörlő befejezéséért...
Csak vicceltem! Dehogy kérek bocsánatot.
Viszont azt komolyan mondom,
hogy nagyon szeretlek benneteket!*

I. ✦ HAZEL

AMIKOR HARMADSZOR IS MEGTÁMADTÁK ŐKET, Hazel majdnem „sziklába harapott”. Éppen a ködöt bámulta, és nem értette, miért olyan nehéz átkelni egy nyamvadt hegyvonulaton, amikor a hajó vészcsengője megszólalt.

– Éles szögben balra! – kiáltotta a hajó árbócáról Nico.

Leo balra kanyarodott. Az Argó II. bedőlt, és légevezői késként hasították a felhőket.

Hazel elkövette azt a hibát, hogy áthajolt a hajókorláton. Egy sötét és gömbölyű dolog száguldott felé. *Miért akar nekünk jönni a hold?! –* tette fel magának a kérdést, aztán kiáltva elterült a fedélzeten. A szikla olyan közel suhant el az arcához, hogy a szele kisöpörte a homlokából a tincseket.

RECCS!

Az első árbóc vitorlástul-kötelestül eltört, Nico pedig lezuhant róla. A teherautó nagyságú szikla eltűnt a ködben, mintha valami sürgős dolga lenne.

Amíg Leo ismét vízszintesbe hozta a hajót, Hazel Nicóhoz mászott.

– Jól vagy?!

– Megvagyok – rugdosta le magáról a vitorlavásznat.

Hazel felsegítette a fiút, aztán mindketten az orrba botladoztak. Hazel most már sokkal óvatosabban kukucskált át a korláton.

A szétváló felhők között mohazöld hegyre láttak, aminek tetejéből fekete szirt dőött az égbe, és egy hegyi isten állt rajta, ezeket Jászón a *numina montanum* néven emlegette. Volt egy görög nevük is: *ourae*. De akárhogy is hívtad őket, rohadt szemetek voltak.

Ez is fehér tunikát viselt, mint a többi, és a teste olyan durva és fekete volt, mint a bazalt. Hat méter magas lehetett, nagyon izmos volt. Lengedező fehér szakállával, kócos hajával, vadul villogó szemével úgy festett, mint egy őrült remete. Hazel nem értette, mit kiabál nekik, csak annyit sejtett, hogy nem üdvözlő szavakat hall. A hegyisten pusztá kézzel egy újabb darabot tépett ki a hegyből, és golyóvá gyúrta.

Az istent hamarosan elnyelte a köd, de amikor megint elkiáltotta magát, újabb hegyistenek válaszoltak neki a távolból, és kiáltásaik visszhangoztak a völgyekben.

– Rohadt hegyi istenek! – mérgelődött a kormánynál Leo. – Ez a harmadik alkalom, hogy helyre kell állítanom azt az árbócot! Mit gondolnak ezek?! Hogy a Tescóban veszem az árbócokat?

Nico összehúzta a szemét.

– Mi az a Tesco?

– Nem ez a lényeg! – Leo felkapta az irányítópanelt, amit egy Nintendo Wii-konzolból alakított át, és tekert rajta valamit. A fedélzeten kinyílt egy csapóajtó, és egy mennyei bronzból kovácsolt ágyú bukkant ki rajta. Hazel alig tudta időben befogni a fülét. Az ágyúból hangos durranások kíséretében golyók repültek ki, amik aztán propellereket növesztve, görögtüzet húzva maguk után elpörogtek a ködben.

Egy perccel később robbanások rázták meg a hegyvonulatot, amiket a hegyi istenek dühös ordibálása követett.

– Ezt megkaptátok! – örvendezett Leo.

Hazel ebben nem volt olyan biztos. Az utolsó két alkalomból ítélve arra következtetett, hogy Leo legújabb játékaik csak feldühítik az isteneket.

A hajó jobb oldalánál újabb szikla fűtült el.

– Meneküljünk! – kiáltotta Nico.

Leo motyogott valamit a hegyi istenek anyukájáról, és elfordította a kormányt. A motorok felzúgtak. Az önszabályozó kötelek megfeszültek, és a hajó balra dőlt. Az Argó II. egyre növekvő sebességgel északnyugati irányba távolodott. Már két napja ezt játszották.

Hazel képtelen volt megnyugodni addig, amíg hátuk mögött nem hagyták a hegyvonulatot. A köd is felszívódott szerencsére, és az olasz táj napfényben fürdőzött alattuk. Az alacsony hegyek és az aranyló mezők nem sokban tértek el Észak-Kaliforniától. Hazel már-már azt hitte, hogy hazafelé tartanak, a Jupiter Táborba.

A gondolatától elnehezedett a szíve. A Jupiter Tábor csupán kilenc hónapja volt az otthona, mióta Nico visszahozta az Alvilágból. De jobban hiányzott neki a New Orleans-i szülőhelyénél, hogy Alaszkáról már ne is beszéljünk, ahol 1942-ben meghalt.

Hiányzott neki az Ötödik Cohors barakkjában álló priccse és az étkezõben elköltött vacsorák, amikor szélszellemek hozták-vitték a tálcákat, miközben a légiósok a hadi játékokat idézték fel vidáman. Szeretett volna Frank Csanggal Új Róma utcáin bolyongani. Szerette volna megtudni, milyen lehet egy hétköznapi lánynak, amikor egy kedves, aranyos fiú udvarolgat neki.

De leginkább biztonságban szerette volna magát érezni. Annyira unta már az örökös rettegést és szorongást.

A hátsó fedélzeten állt, Nico az árbóc szálkáit szedegette ki a karjából, Leo pedig a hajó konzoljának irányítópultját nyomogatta.

– Ez durva volt – mondta. – Nem kéne felébreszteni a többieket?

Hazel tudta, hogy a barátainak ki kellett pihenniük az éjszakai szolgálatot. Holtfáradtak voltak az örökös riadókészültségtől, védekezéstől. Az Argó II.-t a római szörnyek óránként nézték ízletes csemegének.

Néhány héttel ezelőtt még nem hitte volna el, ha azt meséli neki, hogy valaki átaludt egy hegyisten-támadást, most meg minden barátja az utastérben horkolt, mintha kómában lenne.

– Hadd pihenjenek – felelte. – Nélkülük kell másik utat találnunk.

Leo a monitorra sandított.

– Én is ettől féltém. – Foltos munkásingében és zsíros farmerében úgy nézett ki, mint aki most veszített el egy birkózóversenyt egy mozdonnyal szemben.

Mióta a barátai, Percy és Annabeth a Tartaroszba zuhantak, éjjel-nappal dolgozott, ezért kicsit idegesebb és feszültebb volt a szokásosnál.

Hazel aggódott érte, de egy kicsit örült is a változásnak. Amikor Leo mosolygott és viccelődött, túlságosan hasonlított a fiú dédapjára, akivel Hazel 1942 táján randizott.

A fenébe, miért ennyire komplikált az élete?

– Miért, te látsz másik utat? – kérdezte halkán Leo.

A monitoron Olaszország térképe derengett, és az olasz csizmán végigfutó Appenninek. Az Argó II. helyét zöld pont jelölte a hegylánc nyugati oldalán, néhány száz kilométerre Rómától. Az útvonaluk pofonegyszerű lehetett volna. Epiruszba tartottak, Görögországba, ahol egy templomot kellett megkeresniük, ami a Hádész Háza névre hallgatott. (Az istent a rómaiak Plutónak hívták, Hazel pedig szimplán Láthatatlan Apának).

Ahhoz, hogy elérjék Epiruszt, nem kellett mást tenniük, csak kelet felé haladni a lehető legegyszerűbben, át az Appennineken és az Adrián. De a hegyeken nem jutottak át; akárhányszor próbálkoztak, a hegyi istenek mindig visszaverték őket.

Az elmúlt két napban a hegyvonulat északi részén próbálkoztak. Abban bíztak, hogy találnak egy biztonságos átjárót, de ráfaragtak. A hegyi istenek Gaia fiai voltak, a Hazel által leginkább utált istennőé. Ezért nem csoda, ha nagyon elszánt ellenségekre leltek bennük. Az Argó II. nem tudott olyan magasan szállni, hogy elkerülje a támadásaikat. Hiába voltak fegyvereik, a hajó nem juthatott át a hegyvonulaton anélkül, hogy darabokra ne zúzódott volna.

– A mi hibánk – mondta Hazel. – Nicóé meg az enyém. A hegyi istenek megérik a jelenlétünket.

A féltestvérére pillantott. Mióta kimentették az óriások fogságából, Nico kezdett erőre kapni, de még mindig nagyon sovány volt. Csontjain lötyögött a fekete farmer és a fekete póló. Beesett szemét hosszú, fekete haj keretezte. Egykor olajbarna arca most betegesen zöldes volt, mint a penész.

Emberi évekkkel számolva tizennégy is alig volt, vagyis csak egy évvel idősebb Hazelnél, de az évei semmire sem utaltak... Mint Hazel, Nico di Angelo is félisten volt, csak egy másik korszakból. Valamiféle ősi energiát sugárzott. Csöndes szomorúságot, ami abból fakadt, hogy nem a modern világhoz tartozott.

Hazel nem ismerte régen a srácot, de a szomorúságát nemcsak megértette, de át is érezte. Hádész (vagy Pluto) gyermekei ritkán élhetnek boldog életet. És abból, amit Nico tegnap éjjel elmondott neki, kiderült számára, hogy az igazi nehézségek csak azután jönnek, hogy elérték Hádész Házát. Hatalmas nehézséggel kell majd szembenézniük, ám Nico megeskette, hogy nem szól róla a többieknek.

Nico megmarkolta a sztúgiai vasból készült kardját.

– A földszellemek nem kedvelik az Alvilág gyermekeit. Ez igaz. Mert szó szerint alájuk pörkölünk. De azt hiszem, a hegyistenek nélkülünk is megérenék az Argó II.-t. Ugyanis a rakterünkben

nem mást viszünk, mint az Athéné Parthenoszt. Ennyi erővel egy szörnycsalit is vihethénk.

Hazelt kirázta a hideg, amikor a hatalmas szoborra gondolt, ami gyakorlatilag az egész karakteret betöltötte. Annyi mindent feláldoztak azért, hogy megtalálják és kihozzák a Róma alatti tereből, de fogalmuk sem volt, mihez kezdhetnének vele. Egyelőre csak arra volt jó, hogy felriassza a szörnyeket.

Leo végigfuttatta az ujját Olaszország térképén.

– A hegyeken képtelenség átjutni, mivel mindkét irányban hosszasan elnyúlnak.

– Akkor majd a tengeren megyünk, és körbehajózzuk Olaszország déli csücskét! – javasolta Hazel.

– Az nagy kerülő, ráadásul nincs velünk a... – Nico hangja elcsuklott. – A tengersizakértőnk, Percy.

A név úgy lógott a levegőben, mint egy közeledő viharfelhő.

Percy Jackson, Poszeidón fia. Az a félisten, akit Hazel talán a leginkább csodált. Hazel életét többször megmentette alaszikai küldetésük során, de amikor Rómában neki kellett volna segítenie a fiún, csődöt mondott.

Tehetetlenül kellett végignéznie, ahogy Annabeth és Percy eltűnt az Alvilágban.

Hazel nagy levegőt vett. Annabeth és Percy még életben van. Ezt a szívével sejtette. Ha eljut Hádész Házába, még segíthet rajtuk. De ahhoz túl kell élnie azt a megpróbáltatást, amire Nico figyelmeztette...

– Akkor tartsunk tovább észak felé! Kell lennie valahol egy átjárónak a hegyek között, egy szorosnak vagy ilyesminek!

Leo a bronzból készült Arkhimédész-gömbön babrált, amit a konzolra szerelt. Ez volt a legújabb és legveszélyesebb játék. Valahányszor Hazel a gömbre pillantott, kiszáradt a szája. Attól tartott,

hogy Leo rossz gombot nyom meg rajta, és kilövi őket, esetleg felrobbantja a hajót, netán egy hatalmas kenyérpíritóvá változtatja az Argó II.-t.

De most szerencsájükre a gömbből egy kamera ugrott elő, ami az irányítópult fölé vetítette a hegyvonulat 3D-s képét.

– Nem t'om – dűnnyögte Leo a hologramot nézve. – Nem látok átjárót észak felé, de jobb, mint délnek hátrálni. Rómából egyelőre elegendem lett.

Egyikük sem ellenkezett. Róma rémes emlék volt.

– Akármit is csinálunk, gyorsan kell cselekednünk – mondta Nico. – Minden egyes nap, amit Percyék a Tartaroszban töltenek...

Nem kellett befejeznie a mondatot. Csak abban bízhattak, hogy Percy és Annabeth megtalálja a Halál Kapujának Tartarosz felőli oldalát. Ha az Argó II. eljut Hádész Házába, akkor ők segíthetnek kinyitni a halandó oldalon.

Akkor nem csak a barátaikat menthetnék meg, de lezárhatnák a kaput, és ezzel meggátolhatnák, hogy Gaia zsoldosai újra és újra feltámadjanak.

Igen... ennek a tervnek sikerülnie kell.

Nico az olasz tájat nézte.

– Talán mégis fel kéne ébreszteniük a többieket. Túl nagy döntés ez ahhoz, hogy nélkülük hozzuk meg.

– Nem! Nekünk kell megoldani a problémát – jelentette ki Hazel.

Nem tudta, miért olyan biztos ebben, de Róma óta a csapatuk kezdett szétesni. Eddig együtt dolgoztak, aztán bum! A csapatuk két legütősebb tagját elnyelte a Tartarosz. Percy volt az osztag lelke. Ő biztatta őket, amikor az Atlanti-óceánon át a Földközi-tengerre hajóztak. Annabeth pedig egyértelműen a vezérüknek számított. Végül is szinte egyedül szerezte meg az Athéné Parthenoszt. Ő volt hetük közül a legokosabb, és ő birtokolta a válaszokat.

Ha Hazel minden alkalommal felébresztené a társait, ha problémája adódik, akkor még többször veszekednének, és öntené el őket a reménytelenség érzése.

Arra vágyott, hogy Percy és Annabeth büszkéik legyenek rá. Át kell vennie a kezdeményezést. Nem szabad elhinnie, hogy a küldetésben csak annyi szerepe lesz, amennyit Nico jövendölt előtte: a Hádész Háza eléréséig eléjük gördülő akadályok felszámolása. Inkább elnyomta magában a gondolatot.

– Kreatív gondolkozásra van szükség! Vagy találnunk kell egy másik utat a hegyeken át, vagy álcáznunk kell a hajót a numinák előtt.

– Ha egymagam lennék, az árnyékutazást választanám – sóhajtott Nico. – De az egész hajót nem tudnám átvinni. Igazság szerint, amilyen rossz állapotban vagyok, talán még magamat sem.

– Kieszkelhetnék valamit, amivel álcázhatom a hajót. Füsttakaróba burkolva nem tűnnénk fel a felhők között – gondolkozott hangosan és nem túl lelkesen Leo.

Hazel a lent elsuhanó földeket nézte, és arra gondolt, ami alatta van. Az apja királyságára, az Alvilágra. Életében egyszer találkozott csak Plutóval, de akkor sem jött rá, kivel hozta össze a sorsa. Egy dologban biztos volt: a segítségére soha nem számíthat. Nem számíthatott rá az első életében, nem számíthatott rá az Alvilágban, és azóta sem, hogy Nico visszahozta őt az élők közé.

Az apja szolgálja, Thanatosz, a halálisten, azt mondta, hogy Pluto szívességet tesz azzal a lányának, ha nem vesz róla tudomást. Hiszen nem szabadna élnie. Ha Pluto tudomást venne róla, akkor kénytelen lenne visszarángatni az Alvilágba.

Tehát Plutót segítségül hívni nagyon rossz ötletnek tűnt. És mégis...

Azon kapta magát, hogy némán imádkozik: „El kell jutnunk a templomodig, Hádész Házáig, apa. Kérlek, ha odalent vagy, mutasd meg, mit tegyünk!”

A horizont szélén mozgást észlelt, egy nagyon gyorsan közeledő pontot, ami csikot húzott maga után, mint a repülő. Hazel nem akart hinni a szemének. Nem merte elhinni, hogy igaz, pedig nem képzelődött.

– Arion!

– Ki? – lepődött meg Nico.

Leo boldogan felkurjantott, ahogy a porfelhő közelebb ért.

– Nem ki, hanem mi! Egy ló, haver! Kansas óta nem láttuk!

Hazel felkacagott. Először nevetett hosszú napok óta. Örült, hogy újra láthatja a barátját.

Nagyjából egy kilométerre a bézs színű pont felvágatott egy hegy tetejére. Továbbra sem lehetett jól látni, de amikor ágaskodva nyihogni kezdett, hangja eljutott az Argó II.-ig, és Hazel biztosra vehette, hogy valóban a lova az.

– Menjünk oda hozzá! Azért jött, hogy segítsen.

– Rendben – vakarta meg Leo a feje búbját. – De megbeszéljük, hogy nem szállunk le a földre, vagy elfelejtetted? Gaia mindannyiunkat el akar kapni.

– Csak közelítsd meg! Majd leereszkelem a létrán – mondta Hazel vadul dobogó szívvel. – Arion mondani akar nekem valamit.

II. ✦ HAZEL

HAZEL MÉG SOHA NEM ÉREZTE MAGÁT ennyire boldognak. Talán csak azon a lakomán a Jupiter Táborban, amikor Frank először megcsókolta... De ez a mostani pillanat igényt tartott a dobogó második helyére.

Amikor leugrott a kötélletráról, Arionhoz futott és átkarolta a nyakát.

– Annyira hiányoztál! – nyomta arcát a ló meleg bőréhez, aminek tengerisó- és almaillata volt. – Hol jártál?

Arion halkan nyihogott. Sajnos Hazel nem értett a lovak nyelvén, mint Percy, de azért vette az üzenetet: „Nincs idő az érzelmeskedésre, kislány, inkább ugorj fel a hátamra!”

– Azt akarod, hogy veled menjek?

Arion bólintott, aztán topogni kezdett. Pillantása azt üzenete, sietniük kell.

Hazel még mindig alig akarta elhinni, hogy Arion visszatért. Arion akármilyen felületen képes volt vágatni, még a tenger tükre is, de Hazel attól tartott, az ősi földre nem meri követni őket. A Földközi-tenger térsége veszélyes helynek számított a félistenek és társaik számára.

A paripa csak azért jött ide, hogy Hazelnek segítsen. A lány a ló idegessége láttán nem sok jóra számíthatott, mégis nagyon boldog

volt. Annyira elege volt a légi- és a tengeribetegségből. Az Argó II. fedélzetén körülbelül annyi hasznát vették, mint egy lyukas homokzsáknak. Örült, hogy újra szilárd talajon állhat, még akkor is, ha az Gaia felségterületének számított. Készen állt a lovaglásra.

– Minden rendben, Hazel? – kiáltott le Nico a hajóról.

– Igen! – guggolt le a lány, és egy aranyrögöt idézett meg a földből. Egyre ügyesebben tudta irányítani az erejét. Többé már nem ugráltak nyomában drágakövek, és a talajból bármikor előcsalogatta az aranyat. Megetette Ariont az aranyröggel. Ez volt a paripa kedvenc csemegéje. Aztán felnézett Nicóra és Leóra, akik a harminc méterre lebegő hajó széléről figyelték. – Arion el akar vinni valahova.

A fiúk aggódva tekintettek egymásra.

Leo észak felé mutatott.

– Ugye, nem oda?!

Hazel addig észre sem vette a kavargást. A következő hegy tetjén lévő romok felett – ami talán egy római templom vagy erőd maradványa lehetett – viharfelhők gyülekeztek. Tölcsérfelhő nyúlt le a csúcs felé, mint egy fekete mutatóujj.

Hazelnek hirtelen vérízű lett a szája. Arionra tekintett.

– Oda akarsz menni?

Arion felnyerített, mintha azt mondaná: „Nincs más választásom!”

Hazel segítséget kért. Ez lenne az apja válasza?

Hazel nagyon remélte. De a viharban nem csak Pluto erejét érezte, hanem egy sötét, hatalmas és nem feltétlenül barátságos lény hatalmát is.

Mégis ez volt az egyetlen esélye, hogy segítsen a barátain. Hogy végre vezethessen és ne csak mások után kullogjon.

Meghúzta a birodalmi aranyból készült kardjának övét, és Arion hátára pattant.

– Nem lesz semmi bajom! – kiáltott oda Nicónak és Leónak. – Maradjatok itt, és várjatok meg!

– Mennyi ideig várjunk? Mi lesz, ha nem jössz vissza? – kérdezte Nico.

– Ne aggódj, visszajövök! – ígérte, és nagyon remélte, hogy valóban így lesz.

Megsarkantyúzta Ariont, és elvágatott az egyre vadabban kavargó tornádó felé.

III. ✦ HAZEL

A Z ÖRVÉNYLŐ, FEKETE TÖLCSÉR szinte beszippantotta a hegytetőt.

Arion a vihar felé száguldott.

Amikor odaértek, Hazel úgy érezte, mintha dimenziót váltottak volna. A világ elvesztette a színeit. A vihar falai sötétben körbevették a hegyet, az ég szürkén örvénylett. A romok fehéren ragyogtak. Arion színe is megváltozott, karamellből hamuszínű lett.

A vihar közepén moccanatlanul állt a levegő. Hazel hideg bizsergést érzett a bőrén, mintha alkoholos vattával dörzsölnék. A mohás falon egy boltíves kapu nyílt.

A homályban nem látott jól, de érezte, hogy van bent valaki, és úgy vonzza magához, mint vasat a mágnes.

Hazel megtorpant. Megfogta Arion kantárját, aki türelmetlenül dobogni kezdett, és patái alatt megrepedt a föld. A ló lába alatt megfehéredett a fű, mintha dér csípte volna meg. Hazelnek eszébe jutott az alaszakai Hubbard-gleccser, ahol a talaj ugyanígy hasadozott a lába alatt. Eszébe jutott, hogyan omlott be a föld alatti terem padlója, és nyelte el Percyéket a Tartarosz.

Bízott benne, hogy a fekete-fehér hegycsúcs nem szakad be a lába alatt, de úgy döntött, nincs más hátra, csak előre.

– Menjünk! – mondta tompa hangon, mintha párnába beszélne.

Arion átlépdelt a boltív alatt. Romos falakkal határolt, téglalap alakú udvarra értek, akkora lehetett, mint egy tenispálya. A falakból további három kapu nyílt – északra, keletre és nyugatra. Az udvar közepén két járda találkozott kereszt alakban. A levegőben köd úszott. A fehér lepedők úgy mozogtak, mintha élnének.

Ez nem csak egy sima köd volt, ez maga volt a Köd.

Sokat hallott már a természetfeletti fátyolról, ami elrejtette a mitológia világát a halandók szeme elől. Megtévesztette az embereket, és néha még a félisteneket is, így azok a szörnyeket veszélytelen állatoknak látták, és hétköznapi fickóknak az isteneket.

Hazel tudta, hogy nem egyszerű füstöt lát. De ahogy nézte, amint Arion lábai között kígyózik, és kikúszik a kapukon, még a szőr is felmeredt a karján. Biztos volt benne, hogy ez a fehér anyag tiszta mágiából áll.

A távolban kutya vonyított. Arion ritkán ijedt meg, de most hátrálni kezdett és idegesen fújtatott.

Hazel megsimogatta a nyakát.

– Nyugi! Majd vigyázunk egymásra. Most leszálok, rendben? De amint lecsusszant a hátáról, a ló sarkon fordult és elvágatott.

– Arion, ne hagyj itt!

A paripa eltűnt. Ennyit arról, hogy vigyáznak egymásra.

Újabb vonyítást hallott, most közelebbről.

Hazel elindult az udvar közepe felé. A Köd úgy vont be mindent, mint a szárazjég.

– Van itt valaki? – kiáltotta.

– Van – válaszolta egy hang.

Az északi kapuban egy asszony homályos alakja jelent meg. Nem. A keletiben állt. Vagy inkább a nyugatiban. Három egyforma alak indult el. Alakjuk homályos volt – a Köd trükkje –, és lábuk nyomában két füstpamacs surrant, mintha állatok követnék őket. Talán kutyák vagy macskák?

Amikor az udvar origójához értek, a három ködkép összeolvadt, egyetlen hús-vér nő vált belőlük, aki ujjatlan, fekete köntöst viselt. Arany haját magas kontyba fogta össze görög módi szerint. A ruhája annyira selymes volt, hogy úgy tűnt, mintha tintaként mindjárt lefolyna a válláról. Húsznál nem tűnt többnek, de Hazel tudta, hogy ez semmit sem jelent.

– Hazel Levesque – szólította meg a nő.

Gyönyörű volt, de holtsápadt. New Orleansban Hazelnek egyszer virrasztania kellett halott osztálytársa mellett. Emlékezett a lány koporsóban fekvő, dermedt testére. Az arcát kifestették, mintha csak aludna, de Hazelt ez csak még jobban megrémisztette.

Erre a lányra emlékeztette az a nő Hazelt. Annyi volt kettőjük között a különbség, hogy ennek nyitva volt a szeme, és teljesen fekete volt. Amikor oldalra döntötte a fejét, megint három alak lett belőle. Összemosódott, ködös utóképek, mintha a nő bemozdult volna egy fotón.

– Ki maga? – érintette meg Hazel a tőrének markolatát. – Melyik istennő?

Mert abban biztos volt, hogy egy istennővel áll szemközt. A nőből csak úgy sugárzott az erő. Minden miatta volt: miatta kavargott a Köd és a fekete vihar, és miatta ragyogtak a romok.

– Túl sötét van, attól félek – szólalt meg a nő, és felemelt kezeiben két régimódi fáklya jelent meg. A Köd az udvar széléig hátrált. A nő szandálos lába körül sertepertelő ködgomolyok is testet öltöttek. Az egyikből egy fekete labrador retriever lett, a másikkól egy hosszú testű, szürke bundájú ragadozó, talán egy menyét.

A nő nyugodtan mosolygott.

– Hekaté vagyok, a varázslás istennője. Ha túléled a ma éjszakát, el kéne beszélgetnünk néhány dologról.

IV. ✦ HAZEL

HAZEL SZERETETT VOLNA ELROHANNI, de mintha a fehér földbe gyökerezett volna a lába. Hekaté két oldalán egy-egy fáklyatartó állt ki a talajból, mint valami babkaró. Belehelyezte a fáklyákat, aztán lassan megkerülte Hazelt. Úgy bámulta, mintha valami hátborzongató táncot járnának. A fekete kutya és a menyét követték gazdájukat.

– Hasonlítasz az anyádra – mondta végül Hekaté.

Hazel torka összeszorult.

– Ismerte őt?

– Hogyne ismertem volna! Marie jósnő volt, aki bűbájjal, átkokkal és gris-grisekkel, voodoo talizmánokkal foglalkozott. Elvégre én vagyok a varázslás istennője.

A nő fekete szeme mintha ki akarta volna szippantani a testéből a lány lelkét. Az első életében, még New Orleansban, Hazelt sokat csúfolták a Szent Ágnes Iskolában az anyja miatt. Diáktársai Marie Levesquét boszorkánynak tartották, és az apácák is arról sugdolóztak egymás között, hogy Hazel anyja az ördöggel cimborál.

Ha az apácák az anyjától féltek, vajon mit szóltak volna Hekatéhez?

– Sokan félik a nevem – mondta az istennő, mintha a gondolataiban olvasna. – De a varázslat egymagában se nem jó, se nem

rossz. Csak egy eszköz, olyan, mint a kés. A kés gonosz? Csak a használója lehet az.

– Az... az anyám – dadogta Hazel. – Nem hitt a mágiában. Nem igazán. Csak becsapta az embereket a pénzért.

A menyét cincogott, majd vicsorogni kezdett, aztán a hátsója felől furcsa zaj hallatszott. A szellentő menyétek más körülmények között még akár viccesek is lettek volna, de Hazel most nem tudott nevetni. A ragadozó szeme vörösen és gonoszán meredt rá, mint két izzó széndarab.

– Nyugalom, Gale! – vont vállat bocsánatkérően az istennő. – Gale utálja a kételkedőket és a csalókat. Egykor maga is boszorkány volt.

– A menyétje egy boszorkány volt?

– Nem menyét, hanem görény – helyesbített Hekaté. – De Gale egykor valóban boszorkány volt. Egy kibírhatatlan banya rémes személyi higiéniaiával és extrém emésztési problémákkal – legyeztetett kezével az orra előtt Hekaté. – Rossz fényt vetett a többi követőmre.

– Értem – mondta Hazel, és megpróbált nem nézni a görényre, ám az állat bélproblémáitól émelyegni kezdett.

– Ezért görénnyé változtattam, és ebben az alakban végre megtalálta önmagát.

Hazel nagyon nyelt, és a gazdája kezét szeretettel szaglászó, fekete kutyára nézett.

– Gondolom, a labradora is...

– Hekuba? Trója királynője volt a szentem – mondta, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne.

A kutya felmordult.

– Igazad van, Hekuba – bólogatott az istennő. – Nincs időnk hosszas bemutatkozásra. Nos, Hazel, az édesanyád nem hitt a varázslatban, mégis igazi varázserő volt a kezében. Erre ő is rájött

végül. Amikor varázsigét keresett, amivel megidézheti Plutót, én segítettem neki.

– Maga?

– Bizony – folytatta a körözést Hekaté. – Nagy lehetőségeket láttam az anyádban, de benned még több lehetőséget látok.

Hazel Hekaté felé kapta a fejét. Jól emlékezett édesanyja vallo-
mására, amit a halála előtt tett: hogyan idézte meg Plutót, hogyan
szeretett belé az isten, és kapzsiságával hogyan hozott Hazel fejére
rontást. Az átok miatt Hazel a föld minden kincséhez hozzáfért,
de aki azokhoz a drágakövekhez ért, halálnak halálával halt.

Az istennő most ismerte be, hogy az egész az ő segítségével tör-
tént.

– Az anyám a maga varázsigéje miatt szenvedett, az egész éle-
tem a...

– Meg sem születtem volna nélkülem – mondta fanyalogva He-
katé. – Nincs időnk a veszekedésre! A segítségem nélkül véged.

A fekete kutya morgott. A görény a fogát csattogtatta, és nagyo-
kat pukizott.

Hazel úgy érezte, mintha forró homokkal telne meg a tüdeje.

– Milyen segítségről beszél?

Hekaté felemelte sápadt kezét. A három kapu – az északi, a ke-
leti és a nyugati – előtt örvényleni kezdett a Köd. Fekete-fehér
képek kezdtek villódzni, mintha régi némafilmek lettek volna,
amiket Hazel gyerekkorában játszottak a moziban.

A nyugati kapuban görög és római félistenek küzdöttek egy fe-
nyő alatt, a hegyoldalban. A fűvön halottak és sebesültek feküd-
tek. Hazel látta magát, ahogy Arionon vágat, és kiabálva próbál
véget vetni a vérontásnak.

A keleti kapuban az Argó II.-t vette észre, amint az Appenni-
nek felett szelte a felhőket. A vitorlái lángban álltak. Egy szikla

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

csapódott a fedélzetbe. A másik beszakította a hajó oldalát. A hajót elborította a tűz, a motorház pedig felrobbant.

De a legrosszabb film az északi kapuban pergett le. Hazel az eszméletét vesztett – vagy halott – Leót látta, amint a fiú éppen lezuhan a felhők közül. Aztán Frankre ismert rá, aki egyedül vándorogott egy alagútban a vérző karját szorongatva. Majd önmagát látta egy hatalmas teremben, amit úgy hálóztak be a fénypázmák, mint a világító pókselyem. Amíg megpróbált átjutni közöttük, a távolban derengő fekete-ezüst ajtó előtt Annabeth és Percy mozdulatlanul feküdt.

– Választhatsz, Hazel. Te egy keresztút előtt állsz, én pedig a keresztutak istene vagyok.

A föld megrázkódott a lány lába előtt. Amikor lenézett, egy ezüstérmét vett észre. Nem is egyet, százat. Római dénárok bugyborékkoltak ki a talajból, mintha forrni kezdene a hegytető. Annyira felizgatták a kapukban pergő képsorok, hogy a környék összes ezüstjét magához vonzotta.

– A múlt a lábad előtt hever – magyarázta Hekaté. – Réges-régen két római út találkozott ezen a helyen. Itt cseréltek híreket az emberek, és itt tartották a vásárokat. A barátok itt találkoztak, az ellenségek itt küzdöttek meg. Egész hadtesteknek kellett eldönteniük, merre tartsanak. A keresztutak mindig a döntés helyszínei voltak.

– Mint Jánusz szentélye – jutott Hazel eszébe a Jupiter Tábor Templom-dombján álló épület. A félistenek oda zarándokoltak a döntések előtt. Pénzérméket dobtak fel, és bíztak benne, hogy a kétarcú isten segít nekik. Hazel a maga részéről soha nem értette, miért engedik át a döntést a szerencsének. Hazel olyan dolgokon ment át, amik után az istenekben semmivel sem bízott jobban, mint egy kocsmá félkarú rablóiban.

A varázslat istennője megvetően fúj egyet.